

ДЕЙМОН

Я заходжу, дорогою на кухню кидаю ключі на столик у передпокої. І швидко здіймаю очі.

Нагорі темно.

Якщо вона покинула мене, я спалю весь цей довбаний світ, доки не знайду її, а якщо вона забрала мою дитину, я їй влаштую.

Це повна хрінь. *Коли я телефоную, ти відповідаєш. Коли мої люди передають тобі телефон, ти відповідаєш на клятий дзвінок!* Гадки не маю, що я в біса знову накоїв, але мені доведеться щось зламати, аби втриматися від того, щоб не скрутити її дорогоцінну шийку.

Перервати поїздку, аби примчати додому, бо вона вирішила ігнорувати мої дзвінки та виконувати невеличкі піруети на моєму душевному спокої? Якого хріна? Так і знав, що повинен був залишитися сам. Я знав, знав, тому що це те, що роблять жінки, чи не так? Вони захоплюють тебе і стискають у милий,

маленький довбаний вузол, поки ти не втрапиш можливість дихати, і...

Я зціплюю кулаки, хитаючи головою. *Херня*. Це повна херня!

Кидаюся коридором до кухні, готовий заскочити в прибудований гараж і прихопити з собою мотузку, аби нагадати їй, у кого вона закохалася, але помічаю фігуру у внутрішньому дворі і зупиняюся.

Надворі дощ. Хто це там?

Я різко розвертаюся і прямую до вікон.

Гіт Девіс, один із охоронців, яких містер Гарін найняв на нічну зміну, прихилився до стіни будинку, сховавшись від дощу під навісом. Руки в кишенях, а з рота стирчить сигарета. Дим здіймається у нього над головою, і я оближую губи, силкуючись ігнорувати гостру потребу на язиці. Проблема у тому, що не палити дуже важко, якщо ти так і не кинув цілком.

Його темне волосся, акуратно зачесане назад, блищить у світлі ліхтаря на ганку, а блакитні очі спрямовані у двір і спостерігають за чимось.

Я простежую за його поглядом.

Вінтер стоїть по пояс у басейні, спиною до нас, поки краплі барабанять по поверхні води, і її волосся пристає до спини.

Я видихаю, навіть не усвідомлюючи, що затримав подих. Вона тут.

Вона знімає руки, ковзаючи ними крізь вечірній дощ, коли ступає вправо, а тоді змахує руками і робить крок ліворуч.

Вона танцює.

Вона багато тренується в басейні, аби краще утримувати рівновагу.

Аж раптом я бачу, як вона відкидає волосся набік, оголивши спину, і ковзаю поглядом вздовж її хребта до оголеної талії та стегон.

Я схилию підборіддя, мої очі спалахують. На ній немає одягу.

Переводжу погляд на Девіса. Він не кліпає і не зводить із неї очей.

Коли я наказав стежити за нею щохвилини, то не це мав на увазі.

Вінтер обертається, досі стискаючи волосся обома руками так, що долоні прикривають її груди, але я помічаю білу вуаль, яка затуляє їй обличчя, і мое серце неначе пропускає десяток ударів. Це частина костюму для її майбутнього шоу, і вона тренується в ній, аби звикнути.

Але те, що вона стоїть лише в цьому, без одягу, хоча знає, що мене тут немає, аби на це подивитися — виводить мене з себе.

Я спостерігаю, як вона опускає руки і похитується вбік, розкинувши долоні і кружляючи під дощем. Її буйне волосся, прозора тканина на обличчі, досконалі груди та шкіра...

Боже, вона просто неймовірна, бляха. У ній є щось таке, що завжди залишиться невинним.

Грім гуркоче над головою, розтинаючи небо, і мені вже байдуже, чи сердиться вона і чому. Я хочу в басейн.

Підійшовши до холодильника, дістаю сандвіч з підносу всередині і виймаю кухонного ножа з тримачки, відрізаю від квадрата половинку, перш ніж вийти на вулицю. Кусаю шматок, досі тримаючи ніж в іншій руці.

Девіс одразу помічає мене і випростується, загасивши сигарету. Я дивлюся на Вінтер, на її струнке тіло, що вигинається і нахиляється, дражнить мене так, як вміє лиш вона. Мій член напружується в штанях, і я швидко зиркаю на Девіса. Б'юся об заклад, у нього теж стояк.

Девіс прочищає горло.

— Ви казали стежити за нею постійно.

Я відкушую ще один шматок і шкребу лезом покованій огорожі, зчищаючи так гірчицю.

— Даруйте, сер. — Краєм ока бачу, як він нахиляє голову і відступає, збираючись піти геть.

Та я його зупиняю.

— Дай мені свій ремінь.

Він зупиняється.

— Сер?

Я встромляю ніж у квітковий горщик перед собою.

Він знову прочищає горло, і я чую дзенькіт, коли він швидко скидає свій шкіряний ремінь.

Потім простягає його мені, і я беру його.

— Якщо ти ще раз образиш мою дружину, — кажу я, — я візьму свого сина на риболовлю, а твої очиська використаю замість наживки.

— Так, сер.

Це не провина Вінтер.

Вона у себе вдома, вже пізно, і вона має право розраховувати на приватність.

Я викидаю решту сандвіча в куці і протягую кінець ременя крізь пряжку.

— Іди додому, — кажу Девісу.

За мить чую, як відчиняються і зачиняються задні двері, і підходжу до басейну з ременем у руці.

Навколо дощить, темрява, затінок дерев... Я прямую до неї, тихий і спокійний. Ми наче знову стали дітьми. Я люблю ховатися з нею надворі.

Вінтер повільно кружляє, її рухи протяжні й мляві, позбавлені справжньої хореографії, поки вона вільно танцює під м'яку, вкрадливу мелодію, що доноситься з будиночка біля басейну. Її мокра шкіра мерехтить у слабкому світлі, що лине з будиночка, і я не зводжу з неї очей, поки роздягаюся.

Залишивши одяг на землі, стискаю в руці чорний шкіряний ремінь Девіса і стрибаю в басейн. Вінтер завмирає, повернувши голову на звук, але не дивиться на мене й нічого не каже.

Вона знає, що це я.

Протягнувши ремінь крізь кулак, я крокую крізь теплу воду, помічаючи блискучі краплі на її лопатках, а дощ стукотить по моїй голові та руках.

Я спиняюся прямо за нею, її маківка впирається мені в підборіддя.

— У мене для тебе щось є. — Я нахиляюся, торкаючись губами її вуха. — Хочеш?

Та вона відвертається.

Я здіймаю брову, розширивши петлю у ремені.

— Ти, мабуть, дуже сердита, — кажу їй. — Я телефоную, ти не відповідаєш. Я надсилаю квіти — довбані квіти, Вінтер, — і навіть не отримую повідомлення. Підключаюся до камер, а ти їх вимкнула...

Вона не обертається.

Я закидаю петлю їй на шию і туго затягую, її тіло впирається в моє.

Вона ахає, і я дивлюсь униз, бачу, як її груди швидко здіймаються й опускаються.

Знову нахиляюся до неї.

— Що я вже наробив, га? — гарчу їй на вухо.

Але вона вивертається, ремінь вислизає з моєї руки, поки Вінтер проскакує крізь воду і подалі від мене.

Я зціплюю зуби, стежачи за нею очима. Вона знову випростується, зухвало тримаючи руки на поверхні води перед собою, щоб відчути, коли я наближуся.

Ремінь звивається довкола її шиї, спадає на спину, і хоч я заледве можу розгледіти її очі, я бачу її рожеві губи, що тяжко дихають крізь мокру тканину.

— Не розмовляєш зі мною? — Починаю кружляти навколо неї. — Гм-м... я, мабуть, зробив щось дійсно жахливе.

Її волосся прилипло до грудей, і я практично відчуваю їх між губами.

Та мені вже начхати, чому вона злиться, я просто хочу, щоб вона була у нашому ліжку.

— Ходи сюди, — кажу я їй.

Але натомість вона відсувається, відчувши моє наближення.

Вона кружляє, як і я, а дощ танцює на воді та бризкає їй на живіт. Кожен сантиметр її шкіри мокрий, і в мене в горлі раптом пересохло.

— Негайно.

Та вона ледь-ледь здіймає підборіддя, губи міцно стулені.

Я усміхаюся, сподіваючись, що вона чує це по моему голосу, тому що я вже втрачаю довбане самовладання.

— Твоя сестра приходила, коли її кликали, — дражнюся я.

Ось воно. Крижаний фасад обличчя Вінтер раптом тріскається. Її очі широко розплющуються, а тоді гнівно зблискують, коли вона простягає обидві руки та хлюпає на мене водою.

Я кидаюся і хапаю її, поки вона втратила пильність, і перекидаю через плече.

— Таке проблемне дівчисько, — лаюся я, ляскаючи її по дупі. — Чому мені не подобаються ті, з ким легко? Але ж ні, я хотів саме *цю*.

Я обіймаю її, однак вона відхиляється, насупившись, і штовхає мене в груди.

Висунувши язика, я проводжу ним по її животу, слизуючи воду. Вона скиглить, але відвертається, вдаючи непокору.

Мій член уже наготові, але це весело. Як би вона мене не бісила, потай я люблю це. Мені подобається, коли непросто. Втягую шкіру між зубами, дивлячись угору, побачивши її заплющені очі, поки вона впирається нігтями в мої плечі.